

Ko tu esi izdarījis ar manu vārdu?

Elders Mervins B. Arnolds
no Septiņdesmitajiem

Kādu dienu katram no mums būs jāatskaitās mūsu Glābējam, Jēzum Kristum, par to, ko mēs esam izdarījuši ar Viņa Vārdu.

Kad prezidents Džordžs Alberts Smits bija jauns, viņa mirušais vectēvs, Džordžs A. Smits, parādījās viņam sapnī un vaicāja: „Es vēlos zināt, ko tu esi izdarījis ar manu vārdu?” Prezidents Smits atbildēja: „Es nekad neesmu darījis ar tavu vārdu neko tādu, par ko tev vajadzētu kaunēties.”¹

Katru nedēļu, kad mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs noslēdzam derību un apsolām, ka mēs esam ar mieru pieņemt Kristus Vārdu, vienmēr atcerēties Viņu un pildīt Viņa baušļus. Ja mēs esam ar mieru to darīt, mums tiek apsolīts, ka visbrīnīgākā svētība — Viņa Gars — vienmēr būs ar mums.²

Tāpat kā prezidentam Džordžam Albertam Smitam bija jāatskaitās savam vectēvam par to, ko viņš ir izdarījis ar viņa vārdu, kādu dienu katram no mums būs jāatskaitās mūsu Glābējam, Jēzum Kristum, par to, ko mēs esam izdarījuši ar Viņa Vārdu.

Par to, cik nozīmīga ir laba slava, ir runāts Salamana pamācībās, kur mēs lasām: „Laba slava der vairāk nekā liela bagātība, un labvēlīga nostāja no ļaužu puses ir labāka par sudrabu un zeltu.”³ Un „atcere par taisnajiem paliek svētīgā piemiņā.”⁴

Kad es domāju par šiem Rakstu pantiem un to, cik nozīmīga ir laba slava, man prātā nāca daudz atmiņu par labo slavu un mantojumu, ko mani vecāki atstāja maniem četriem brāļiem, manām divām māsām un man. Maniem vecākiem nebija pasaules bagātību, ne arī sudraba un zelta. Deviņi no mums dzīvoja mājā ar divām guļamistabām, vienu vannas istabu un noslēgtu gala lieveni, kur gulēja manas māsas. Kad nomira mani vecāki, mēs visi sapulcējāmies, lai sadalītu viņu laicīgos īpašumus, kuru nebija daudz. Mana māte atstāja dažas kleitas, dažas lietotas mēbeles un dažas citas personiskās lietas. Mans tēvs atstāja dažus galdnieka instrumentus, dažas vecas šautenes un vēl nedaudzas lietas. Vienīgais, kam bija naudas vērtība, bija pieticīga māja un neliels uzkrājumu konts.

Kopā mēs atklāti raudājām, paužot pateicību, zinot, ka viņi mums ir atstājuši kaut ko daudz vērtīgāku par sudrabu un zeltu. Viņi mums bija devuši savu mīlestību un savu laiku. Viņi bija bieži snieguši liecību par evaņģēlija patiesumu, ko mēs tagad varam lasīt viņu dārgajās dienasgrāmatās. Ne tik daudz ar vārdiem, bet vairāk ar savu piemēru viņi bija mums mācījuši smagi strādāt, būt godīgiem un maksāt pilnu desmito tiesu. Viņi bija arī radījuši mums vēlmi turpināt mūsu izglītību, kalpot misijā, un pats svarīgākais — atrast mūžīgo dzīvesbiedru, laulāties templī un izturēt līdz galam. Patiesi viņi bija mums atstājuši labas slavas mantojumu, par ko mēs būsīm mūžīgi pateicīgi.

Kad mīļotais pravietis Helamans un viņa sieva tika svētīti ar diviem dēliem, viņi nosauca tos par Lehiju un Nefiju. Helamans pateica saviem dēliem, kāpēc viņi tika nosaukti divu viņu priekšteču vārdā, kuri bija dzīvojuši uz Zemes gandrīz 600 gadus pirms viņu dzimšanas. Viņš teica: „Lūk, mani dēli, ... es esmu devis jums mūsu pirmo vecāku vārdus [Lehiji un Nefijs] ... un to es esmu darījis lai, kad jūs atcerēsities savus vārdus, ... jūs varētu atcerēties *viņu darbus*; un, kad jūs atcerēsities *viņu darbus*, *jūs varētu zināt, kā tas ir sacīts un arī rakstīts, ka tie bija labi.*

Tādēļ, mani dēli, es gribu, lai jūs darītu to, kas ir labs, *lai tas varētu tikt teikts par jums un arī rakstīts, tāpat kā tas ir teikts un rakstīts par viņiem*

... lai jums būtu šī dārgā mūžīgās dzīves dāvana.”⁵

Brāļi un māšas, kā mūsu vārdi tiks pieminēti pēc 600 gadiem?

Runājot par to, kā mēs varam pieņemt Kristus Vārdu un tādējādi aizsargāt savu labo slavu, Moronijs mācīja:

„Un vēl es gribētu jūs pārliecināt, lai jūs *nāktu pie Kristus* un turētos *pie katras labas dāvanas*, un *nepieskartos nedz ļaunai dāvanai, nedz nešķīstai lietai.*

Jā, *nāciet pie Kristus* un topiet pilnveidoti Viņā, un noraidiet jebkādu bezdievību.”⁶

Iedvesmotajā brošūrā „Jaunatnes morāles stiprināšanai” mēs lasām, ka „izvēles brīvība ir Dieva dots mūžīgs princips, kurš sevī ietver morālu atbildību par veiktajām izvēlēm. ... Kaut arī [mums] ir ļauts veikt izvēli, [mums] nav iespēju izvēlēties savas rīcības sekas. Pēc izvēles izdarīšanas [mēs] baudīsim šīs izvēles sekas.”⁷

Neilgi pēc tam, kad es un mana mīļotā Devonna bijām apprecējušies, viņa dalījās ar mani stāstā par to, kā viņa savā jaunībā apguva šo svarīgo mācību, ka mēs esam brīvi savā izvēlē, taču mēs nevaram izvēlēties savas rīcības sekas. Ar manas meitas Šellijas palīdzību es vēlētos atstāstīt māšas Arnoldas pieredzi:

„Kad es biju 15 gadus veca, es bieži domāju, ka pastāv pārāk daudz likumu un baušļu. Es nebiju pārliecināta, ka normāla, dzīvespriecīga pusaudze varētu baudīt dzīvi ar tik daudziem ierobežojumiem. Turklāt daudzās stundas, kas tika pavadītas, strādājot mana tēva rančo, zīmīgi mazināja laiku, kuru es pavadīju kopā ar saviem draugiem.

Tajā vasarā viens no maniem darbiem bija nodrošināt, lai govīs, kas ganījās kalnu ganībās, neizlauztos cauri sētai un neiekļūtu kviešu laukā. Govs, kas ganās augošu kviešu laukā, var „uzpūsties”, izraisot nosmakšanu un nāvi. Viena govīs vienmēr centās izbāzt savu galvu cauri sētai. Kādu rītu, kad es jāju uz sava zirga gar sētu, pārbaudot lopus, es atklāju, ka govīs bija izlauzusies cauri sētai un iekļuvusi kviešu laukā. Iztrūkusies es aptvēru, ka tā bija ēdusi kviešus diezgan ilgi, jo bija jau „uzpūtusies” un izskatījās kā balons. Es nodomāju: „Tu, stulbā govīs! Tā sēta bija domāta, lai tevi pasargātu, tomēr tu izlauzies tai cauri un esi apēdusi tik daudz kviešu, ka tava dzīvība ir briesmās.”

Es traucos atpakaļ uz fermas māju, lai sameklētu un aicinātu savu tēvu. Tomēr, kad mēs atgriezāmies, es to atradu mirušu guļam zemē. Es biju bēdīga šīs govys zaudējuma dēļ. Mēs viņai bijām nodrošinājuši skaistas kalna ganības, kur ganīties, un sētu, lai pasargātu to no bīstamajiem kviešiem, tomēr tā muļķīgi bija izlauzusies cauri sētai un izraisījusi savu pašas nāvi.

Kad es domāju par sētas lomu, es sapratu, ka tā bija aizsardzība, tāpat kā baušļi un manu vecāku noteikumi bija aizsardzība. Baušļi un noteikumi bija manas pašas labumam. Es sapratu, ka paklausība baušļiem varētu izglābt mani no fiziskās un garīgās nāves. Šī apgaismība bija izšķirošs brīdis manā dzīvē.”

Māsa Arnolda mācījās, ka mūsu laipnais, gudrais un mīlošais Debesu Tēvs ir mums devis baušļus — nevis lai mūs ierobežotu, kā pretinieks vēlas, lai mēs domātu, — bet lai svētītu mūsu dzīvi un pasargātu mūsu labo slavu un mūsu mantojumu mūsu nākamajām paaudzēm, tāpat kā tas bija Lehijam un Nefijam. Tāpat kā govij, kas saņēma savas izvēles sekas, katram no mums jāmacās, ka zāle *nekad* nav zaļāka sētas otrā pusē — ne arī tā kādreiz būs — jo „bezdievība nekad nav bijusi laime”.⁸ Katrs no mums saņems savu izvēļu sekas, kad šī dzīve beigsies. Baušļi ir skaidri, tie ir sniedz aizsardzību — tie nav ierobežojumi, un brīnišķīgās svētības par paklausību ir neskaitāmas!

Mūsu Debesu Tēvs zināja, ka mēs visi pieļausim kļūdas. Es esmu ļoti pateicīgs par Izpirkšanu, kas ļauj katram no mums nožēlot grēkus, veikt nepieciešamās izmaiņas, lai mēs atkal varētu būt vienoti ar mūsu Glābēju un sajūst piedošanas saldo mieru.

Mūsu Glābējs aicina mūs ik dienas attīrīt mūsu vārdus un atgriezties Viņa klātbūtnē. Viņa iedrošinājums ir mīlestības un labsirdības pilns. Iztēlojieties kopā ar mani Glābēja apskāvienu, lasot Viņa vārdus: „Vai jūs tagad neatgriezīsities pie Manis un nenožēlosit savus grēkus, un netapsit pievērsti, lai Es varētu jūs dziedināt?”⁹

Šodien es vēlētos izteikt to pašu uzaicinājumu katram no jums, ko mani krietnie vecāki, kuri vienmēr tiks pieminēti viņu labās slavas dēļ, izteica man. Pirms rīkojaties, iedomājieties Glābēju stāvam sev blakus un pavaicājiet sev: „Vai tu to domātu, vai to darītu, zinot, ka Viņš ir klāt?” Jo noteikti Viņš ir klāt. Mūsu mīļotais pravietis, prezidents Tomass S. Monsons, kurš, es liecinu, ir pravietis, bieži no Rakstiem citē šādu pantu, runājot par mūsu Kungu un Glābēju: „Jo Es iešu jūsu vaiga priekšā. Es būšu pie jūsu labās rokas un jūsu kreisās, un Mans Gars būs jūsu sirdīs.”¹⁰

Tajā brīnišķīgajā dienā, kad mēs stāvēsim mūsu mīlotā Glābēja priekšā, lai atskaitītos par to, ko mēs esam izdarījuši ar Viņa Vārdu, kaut mēs varētu paziņot: „Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis.”¹¹ Es esmu godājis Tavu Vārdu. Es liecinu, ka Jēzus ir Kristus. Viņš nomira, lai mēs varētu dzīvot. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Presidents of the Church Student Manual* (Baznīcas izglītības sistēmas rokasgrāmata, 2003), 134. lpp.
2. Skat. Mācība un Derības 20:77.
3. Sal. pam. 22:1.
4. Sal. pam. 10:7.
5. Helamana 5:6–8; izcēlums pievienots.

6. Moronija 10:30, 32; izcēlums pievienots.
7. Skat. *Jaunatnes morāles stiprināšanai*, 2001. g., 4. lpp.
8. Almas 41:10.
9. 3. Nefijs 9:13.
10. Mācība un Derības 84:88.
11. 2. Timotejam 4:7.